

Větrné návrší

Hana Šustková (3. místo v II. kategorii)

V dalekém městečku se jednou jedna mladá slečna provdala za statného mládence. Jmenoval se Odislav a byl to vsutku muž – však také postavil své milé krásnou chaloupku. „Ta je úžasná!“ říkala vždycky, když šli spát. Objala hrubě opracované trámy a s láskou pohladila kůže dek. Pak objala svého milého:

„Ale víš, co mi tu chybí? Nějaký pořádný strom, kde by si potom mohly hrát naše děti!“

„Ale Juto!“ vstal Odislav z ručně vytvořené lavice, „stromů je všude dost, jen se rozhlédni – snad si nebudeme stínit vlastní dům?“

Jenže Juta od té chvíle o ničem jiném nemluvila. Že prý jaký je to domek, když nemá svého patrona, a jak to asi bude vypadat, až se jim narodí malý Odínek a on nebude mít chudák ani po čem ložit. A stín že se bude v létě hodit, až se budou vracet z políčka za domkem.

„Ale jen ať je to něco pořádného, Odínku,“ zaprosila s jiskřičkami v očích. Ale vtom zas vyskočila jako na pérkách a vrhla se k peci vytáhnout voňavé pečivo.

Když se po kuchyni začala linout vůně čerstvého chleba, Odislav svolil:

„Tak teda, když si to tak přeješ, zasadíme tady strom. Že se Velká noha nazývá!“

Hned ráno vypil hrnek čerstvého mléka od jejich kozičky, zakousl trochu chleba a přes ramena si přehodil rezný pytel. Naposled se ohlédl po milované kuchyni a pěkné peci. Juta k němu vyslala ten překrásný ženský úsměv, jemuž není možno odmítnout, a tak ani nevěděl jak, už si to štrádoval po cestě. Slunce mu svítilo do obličeje jako na pozdrav.

„Kampak, kampak, Odinoho?“ Ozvalo se najednou od jakéhosi stavení.

Zastavil se a ohlédl. Ze škvíry mezi ošklivou kůží ve dveřích na něho vykoukla rozčuchaná hlava Lubomily.

V zádech ho zamrazilo. Lubila byla známá svou zasmušilostí, ale co bylo horší – před pár lety se do něho velice zamilovala. Jenže když na poli i v lesích dával přednost Jutě a nakonec si ji i vzal, zcela zatrpkla. Už jen málo chodila ven a její pověstná krása byla najednou ta tam. Teď na něj zírала ve špinavých nedbalkách a oči měla jako trnky. Přes rty jí přelétl neblahý úsměv.

„Odínku,“ protočila se ve dveřích a zajukala na něho jedovatě, „snad něco nesháníš? S tím vakem na zádech...“

„Ale sháním,“ odvětil jí Velkonoh klidně, „nějaký pěkný strom před stavení. Nevíš, co by se tak mohlo před naším statkem vyjímat?“

Zatrpkle po něm loupla očima.

„Před vaším statkem? Ještě jsem ho neviděla.“ Otočila hlavu.

Odislav se zaradoval, že by snad mohl pokračovat v cestě, když v tom se zase otočila zpět a pozdvihla levé obočí.

„Ale Odinohe, co bys tak říkal lípě? Kouzelné lípě?“

„Kouzelné lípě?“ Opakoval po ní překvapeně, nohu nakročenou.

„Ano,“ začala tajemně, „zítra za úplňku bude lípa na Větrném návrší stříbrně zářit...“

Odislav zahlédl, jak se jí rozšířily zornice vzrušením. Nepřítomně na něho pohlédla.

„Však proto se také jmenuje Stříbrná! Kdo jí přesně o půlnoci zazpívá a větvičku si ulomí, kam ji zasadí, tam do rána vyraší mladý stromek... Ale ne ledajaký stromek!“ Vybafla náhle unesena vlastní představou.

Odinoha jakoby někdo uhodil do týla, jak se mu zatmělo před očima. Kdoví proč měl najednou pocit, že se slunce někam schovalo.

„Svým pánům bude nosit jenom štěstí. Zajistí ti dlouhý a plodný život.“

Vtom zalapala po dechu a zmizela ve dvoře. Vesničan zůstal oněměle stát. V hlavě mu vířilo. Kouzelná lípa? To by měla Jutinka radost! Ale... ale proč si Lubila také nešla pro proutek a nezajistila si tak štěstí? Rozhlédl se kolem sebe. Slunce už zase zářilo a hrálo ho do tváří. Musí se tam jít zítra podívat. Ano, musí.

Doma nic neřekl, i když se Juta vyptávala. Byl jako zařezaný a nemohl myslet na nic jiného, než a ten zázračný strom. Věčné štěstí?

„Jutinko, strom seženu, ale musíš počkat do úplňku, to pak má takový stromek největší sílu,“ odbýval její všetečné otázky a sám už se nemohl dočkat zítřejšího večera. Podivila se nad houbovou polévkou. Upřela na něj své hluboké oči, v nichž se odrážely červánky, ale už ho nechala na pokoji. Zajedla to další lžící.

Na záda si natáhl ovčí kožíšek a zhasl petrolejku. Mladá paní zůstala stát na prahu, když rázně vykročil do ukrajované tmy, a doprovázela ho úzkostným pohledem.

„Ale ať se ti nic nestane, Odínku!“ Zavolala za ním. „Raději tebe živého a zdravého, já mám takové zlé tušení...“

Přes měsíc přelétlo hejno ptáků.

„Odínku...“ vzdychla, jenže její milý už zmizel v pozdní noci.

Pomalou klopýtal přes staré kořeny prašné cesty. Větrné návrší se před ním rýsovalo jako neoblomná hora tyčící se s majestátnou lípou v čele a obloha zářila tisícem hvězd. Posvátně se před ním uklonil, než se vydal po jeho úbočí nahoru. Tráva ho pleskala do lýtek. Měsíc zářil jako rybí oko, ale ticho nebylo. Vzdálenost se před Odislavem zkracovala stejně rychle, jako se začalo vzpouzet jeho srdce, pocítil nenadálou úzkost, avšak potlačil ji představou, jak bude Jutinka nadšená a jak se jí bude malá lípa líbit. Srdce mu zaplesalo, když si na svou milou vzpomněl.

Brzy bude půlnoc.

Vtom ve Bzenci zazněl první zvon. Polekaně sebou trhl a zastavil se v uctivé vzdálenosti, dělilo ho snad jen deset metrů. Zvon zazněl znovu - koncové větvičky lípy začaly s jemným cinkáním stříbrně zářit.

„Ach lípo, klaním se před tebou a tvou krásou.“ Vydechl, když na kostelní věži zaznělo třetí zadunění, jak těžké srdce zvonu narazilo do ušlechtilého kovu.

Lípa získala omamnou stříbrnou auru kolem celé své koruny. Náhle si připadal tak malý a nicotný...

„Ssss!!“ Ozvalo se vtom výhrůžně těsně před ním.

Škubl sebou. Po celém kmeni stromu se táhl dlouhý had! Oči mu svítily jako dva jedovaté korálky a z tlamy mu vystřeloval svítivý jazyk. Odislav si všiml, jak svým tělem ovíjí hladkou kůru stromu, až se celá lípa zachvívala. Had vyrazil hlavou směrem k němu.

Dělilo ho ještě přes osm metrů. Had se však rychle blížil, on měl snad nekonečné tělo! Znovu zazněl zvon. Sehnul se pro jakýsi klacek v trávě, ale skoro ihned se mu zlomil v ruce. Po tváři mu začal stékat pot. Tak proto ho sem Lubila lákala, poslala ho na smrt!

„Jutinko!“ Zašeptal polohlasně, když se mu hlava zatočila závratí.

Had se držel v úrovni jeho kotníků a šustil zvlhlou letní travou přímo k němu. Automaticky sáhl k pasu do zadní kapsy - nahmatal malý nožík. Had zároveň svým tělem obtáčel lípu tak silně, až se její kmen ztrácel pod masou jeho těla. Koutkem oka si Odislav všiml, jak její jas chvílemi slábně. Ozvalo se páté a šesté zadunění zvonu. Půlnoc ještě neodbila. Vtom se hadova hlava objevila v jeho dosahu. Pohotově sekl. Sedmé odbítí na kostelní věži. Sekl znovu. Had se však nevzdával. Cítil jeho jazyk na své ruce, vyděšeně kolem sebe mlátil rukama, ale had byl snad ze železa.

„Jutinka na mě čeká!“ Vykřiklo náhle něco uvnitř jeho srdce a on všechnu svou sílu dal do té jedné rány.

Had nestačil uhnout. Poklesl.

Do toho zvon odbil posmě.

Odislav divoce oddechoval. Klesl na kolena a odhodil nůž do trávy, jen hlavu zvrátil a hltal náhle tak úžasně stříbrné větve staré lípy. Zachvěla se v poryvu větříku, jako by mu děkovala, ale vtom si mladý vesničan všiml, že přímo proti němu na kmeni září cosi ve tvaru zkroucené lidské postavy. Chtěl vykročit a dojít tam, ale vzpomněl si na svoji ženu a na Lubilina slova. Pokud měla pravdu...

„Lípo stříbrná, lípo zázračná.“ Vydechl v písňovém nápěvu a v posvátné úctě.

V Bzenci odbilo podeváté.

„Prosím tě dnes, když měsíční třpyt na tě kles, lípo stříbrná.“

Podesáté.

„Daruj mi větévku, bych si ji domů nes...“

Koruna zašuměla a šuměla a šuměla. Zvon zaduněl po jedenácté a Odislav měl pocit, že celá obloha se slila v jednu mléčnou hmotu. Omámeně vstal. Lípa mu snad sama nabízela své větve.

Právě když odbíjelo podvanácté, pohladil jednu z nich a kousek z ní ulomil. Před očima se mu zatmělo tak silně, až upadl. V ruce však stále držel svou větévku. Zkroucená postava na kmeni stále zářila a zářila tím víc, čím víc se blížilo ráno.

Když se Odislav probral, honem vstal a znovu pohladil větvičku v ruce. Lípa nad ním stále víc šuměla a postava na kmeni se začala čím dál silněji rýsovat. Přesto se bál jít blíž.

„Mám... mám jít domů?“ Zašeptal směrem do koruny.

Souhlasně se zavlnila. Znovu se uklonil až k zemi, načež pádil domů, až ho psárka i bojínek řezaly do bosých nohou.

„Ach Bože, tolik jsem se o tebe bála!“ Vykřikla hned ode dveří Juta, když se blížil domů.

Rozběhla se mu naproti a padla mu do náruče. Políbil ji na čelo.

„Jutinko, mám.“ Zašeptal nesouvisle a hned klesl na kolena.

Do malého důlku zasadil stříbrně zářící větvíčku.

„Odíčku,“ pohlédla na něho dívka a chytila ho kolem ramen, „co se to kde dělo? O půlnoci se zvony tak rozezněly... až srdce usedalo.“

„Nevím, srdce moje,“ zamotala se mu hlava závratí, „nevím...“

„Ach, hlavně že jsi zpátky!“

Těsně před úsvitem se od jednoho ze stavení odlepil stín.

Lípa stála ztichlá a matná na svém místě, ale Lubomila i z té dálky viděla, že na jejím kmeni září stříbrný flek. Srdce jí tlouklo na poplach. Starý strom měl větve lehce skloněné k orosené zemi, jako by si něco šeptal s voňavou hlínou a po mrtvém hadovi už nebylo ani stopy. Čas stál. Obloha i země se objaly v tom tajemném zpěvu nového dne.

Vtom první paprsek překonal tu nekonečnou dálku z oblohy a dotkl se zelené kůry. Skoro jako by zacinkal. A pak další a další. Lubila se zastavila, když jeden z paprsků objal zářící místo na kmenu lípy.

Náhle přestal zářit. Místo toho se přímo na něm objevila mužská postava, která ho objímala.

Lubomila se nemohla nadechnout. Muž se poprvé pohnul ve zlaté záři a otočil se obličejem k ní. Sundal ruce z kmenu.

„Zdislave,“ vydechla dívka.

„Lubilko!“ Vykřikl mladík vesele v odpověď a v prvních slunečních dotycích se jí rozběhl v ústrety.

Se sukni nadzdvíženou utíkala, seč jí síly stačily, a oba malovali stíny proti vyjasňujícímu se nebi. Jejich obrysy záhy splynuly v jeden.

„Prosím, odpusť mi, že jsem tě tenkrát nechtěla a proklela. Odpusť mi.“ Vzlykla, až se s ní lípa zatočila.

Setřel z její tváře několik slz.

„Stejně tě mám rád, Lubilko...“ Zašeptal do jejích vlasů tiše.

Smutně se usmála a objala ho ještě silněji.

Před domečkem, později v parku v Bzenci, vyrašila z větévky přenádherná lípa. Přinášela svým majitelům jen štěstí. Žížka pod ní usedl, Marie Terezie ji také znala a co já vím, štěstí nikdy neztratila. Jen Stříbrná lípa na Větrném návrší už o úplňku nezářila, ale nikomu to nevadilo, vždyť se konala slavná svatba i u Lubomily a Zdislava! Kdo by nevěřil v sílu mladé lípy!

Hana Šustková, 17 let, Radeč